

іноземну мову, студенти щорічно за різними програмами їздять до Італії, підвищуючи свій мовний рівень, вивчаючи історію та культуру Італії.

Видатною подією у 2013 році став візит Надзвичайного та Повноважного Посла Італійської Республіки в Україні пана Фабріціо Романо, який відвідав Маріуполь на запрошення Маріупольського державного університету. Пан Посол взяв участь в урочистій церемонії вручення дипломів першому випуску студентів спеціальності «Мова та література (італійська)».

Література

1. Яруцкий Л. Мариупольская старина: Рассказы краеведа. – М.: Советский писатель, 1991. – 432 с.
2. Проценко А.Д. Улицами старого Мариуполя / А.Д. Проценко. –Мариуполь: «МК Азовсталь», 1993 – 141 с.
3. Руденко Н. Джузеппе Гарибальди в Приазовье // Вечерний Мариуполь. – 2005. - №23. – с. 7.
4. Джувага В. Приключение итальянцев в Мариуполе // Надо. – 2010. - №45 (631) 12 ноября. – с.8
5. Щербак Ю. Черный князь вернулся на берега Азова // Донбасс. – 2007. – октябрь. – 3 с.
6. Почетные граждане города Мариуполя: справочник / Автор-составитель Н.Н. Рябченко. – Мариуполь: ОО Клуб путешественников, 2007. – 33 с.
7. Боргезе П. Демарэ Черный князь людей-торпед. М.: Вече, 2002. – 480 с.

УДК 821.131.1 Еко (043)

Сабадаш Ю.С., доктор культурології, професор

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІТЕРАТУРИ (НА ПРИКЛАДІ ДОСЛІДЖЕННЯ У. ЕКО «ПРО ДЕЯКІ ФУНКЦІЇ ЛІТЕРАТУРИ»)

Умберто Еко – визнаний філософ, медієвіст, семіотик, мистецтвознавець, а також видатний письменник. Сьогодні він почесний професор низки університетів: широка популярність прийшла до У. Еко після появи його праць з історії Середньовіччя, наукових досліджень в галузі мистецтвознавства та семіотики, а також двох світових бестселерів – «Ім'я рози» та «Маятник Фуко».

Умберто Еко має специфічну манеру подачі того чи іншого матеріалу – літературного чи теоретичного – з позиції начебто власної присутності письменника та теоретика в площині досліджуваного простору. Він не перший європейський медієвіст, але перший, хто примусив усіх нас повірити в «сучасність» середньовіччя, повірити в позитивність його присутності у нашому культурному просторі.

Літературна й наукова діяльність видатного італійця вражає своєю пошуковістю й відвертістю щодо демонстрації специфіки власного творчого процесу. Умберто Еко нібито пропонує кожному з нас долучитися до тих непересічних ідей, фактів, подій, які захоплюють його самого, і таким же чином повинні захоплювати його сучасників. Позиція Еко принципово відрізняється від практики констатації фактів та «нав'язування» висновків, а сприймається як запрошення до діалогу, в процесі якого і сам дослідник здатний продемонструвати власні сумніви. Можна стверджувати, що, певною мірою, стиль творчості Умберто Еко це стиль постмодерністського філософування. Але при цьому слід пам'ятати, що до сформованості постмодернізму Еко вже працював більше двох десятиліть і його надбання за цей період були серед тих чинників, якими скористалися ті, хто свідомо атрибує себе як постмодерніст.

Надзвичайно важливою є принципова точка зору Еко, яку він висловив у статті «Про деякі функції літератури» (2001). В статті Еко стверджує, що однією з основних функцій

літератури – це збереження і розвиток мови як колективного надбання. Література створює мовну спільну єдність і, отже, культурну ідентичність, як це сталося в Італії з «Комедією» Данте. Впродовж багатьох століть спільнота, розділена географічно і політично, ідентифікувала себе з цим твором і знайшла з його допомогою мову для виразу власних ідей, відчуттів та спільних прагнень. Без цієї мовної і культурної ідентичності не виникло б і думки про політичне об'єднання Італії, не існувало б італійської нації. Крім того, наголошує Еко, література зобов'язує нас з увагою і пошаною ставитись до чужого слова, навіть з урахуванням загальної свободи інтерпретації. «Літературні тексти не тільки ясно говорять нам про те, чого саме ми не маємо права ніколи більше ставити під сумнів, але, на відміну від об'єктивної реальності, авторитетно сигналізують нам про те, що в них повинне бути значущим, що ми не могли це вибрати доказом для вільних інтерпретацій» [1, с. 12]. Література, пропонуючи нам сюжети і персонажів, чия доля остаточно вирішена наперед автором, привчає нас до беззастережного прийняття цієї долі. Виховна функція літератури, переконаний Еко, не зводиться до передачі етичних істин або до формування відчуття краси: «...функція «незмінних» розповідей полягає саме в тому, що всупереч нашому прагненню змінити долю нас примушують торкнутися її незворотності» [1, с. 22]. В цьому розумінні література вчить нас звикати до думки про невідворотність смерті.

Література

1. Eco U. Sulla letteratura / U. Eco. – Milano : Bompiani, 2002. – 359 p.

УДК 37 (37) (043)

Lilia Tsyporenko, prof.ssa

CULTURA DELL'EDUCAZIONE DEI BAMBINI NELLA ROMA ANTICA

Nascere ed essere bambini nell'antica Roma non era facile impresa, e alcune pratiche dell'epoca volte ad eliminare i bambini indesiderati, fanno inorridire.

Innanzitutto, per essere accettato in famiglia e conseguentemente nell'ambito della società, occorreva il necessario riconoscimento del neonato da parte del padre (o del capofamiglia), che si esprimeva con un semplice rituale consistente nel sollevarlo con le braccia dal punto in cui la nutrice lo aveva depresso.

Nell'antica Roma la nascita di un figlio era un lieto evento che veniva festeggiato con gioia. Proprio come si usa ancora ai giorni nostri preparando fiocchi azzurri o rosa, il padre faceva appendere ghirlande di fiori fuori la porta di casa. C'era anche chi, a tramandarlo è Giovenale, in preda alla più grande delle felicità decideva di far pubblicare la notizia, a incontrastabile prova della propria virilità.[1]

Alla nascita del bambino vanno associate anche tantissime divinità, tra cui possiamo nominare Levana, Rumina e Giunona Lucina. Queste divinità aiutano la madre e il piccolo. Levana, per esempio, era la forza che induceva il padre a riconoscere il figlio. Levana era l'atto attraverso il quale il padre sollevava il bambino da dove veniva posto dalla levatrice in segno di riconoscimento. Con quell'atto il bambino entrava nella relazione familiare. Senza quell'atto il bambino era un paria. Cosa dà forza a Levana? Certamente ogni atto di responsabilità di ogni Essere Umano Maschile di assumersi l'incombenza e la responsabilità di essere padre di figli. Rende grandiosa Levana quando non è più necessario riconoscere il figlio affinché questi sia figlio. Rende grandiosa Levana quando il figlio viene aiutato a crescere in quanto persona e non in quanto proprietà. Rende grande Levana quando il padre si abbassa verso il figlio e non alza il figlio verso di sé. Quando il padre si mette a disposizione del divenire del figlio e non piega il figlio per favorire il proprio divenire o, peggio ancora, alla propria sopravvivenza. Purtroppo però, non sempre i bimbi venivano accettati, e quando ciò accadeva, difficilmente gli sventurati neonati riuscivano ad evitare una sorte infelice e crudele.[2]

Alla nascita e al divenire del bambino va associata anche Rumina. Rumina è la forza che predispone il corpo della madre per assicurare la crescita del feto e la crescita del bambino. Rumina